

Csihák György (Zürich):
Paál Zoltán: Arvisura⁴²

Néhány hónappal ezelőtt egy érdekes hír járta be a világot: Charles, angol trónörökös, aki maga is kiképzett pilóta, különrepülőgépével hazafelé utaztában egy ufót észlelt. A repülőgép vezetője is. Azonnal értesítettek két ellenőrző állomást, ahonnan a szolgálattelvő vadászok sietve a megadott célra repültek, és maguk is igazolták a látottak valódiságát.

Az efféle hírek ma már alig keltenek feltűnést. Könyvek sora foglalkozik az ufókkal, nyilvánosságra hozott és titkos adatok forognak közszájon. Az ufók újabban hozzátartoznak mindennapi életünkhöz. Rejtélyük megfejtésére többféle elmélet kering. Néhány évvel ezelőtt pl. az ismert német folyóiratnak, a Spiegelnek a hasábjain az ördögnek Mexikóban élő földi képviselője nyilatkozatát olvashattuk róluk. Az ufók itt járnak, állandóan figyelnek bennünket, néha embereket visznek el magukkal, akár egész buszra valót. Nekem az a gyanúm, hogy kapcsolatot keresnek hozzánk, emberekhez, de ez valahogyan nem sikerül nekik. Vajon hogy lehet ez?

Az Arvisurában arról olvashatunk, hogy Káltes asszony szekerén az égiek küldöttei jöttek a Birodalmi Nagy Szálakra. A küldöttek. Káltes asszony földjéről érkeztek, ahol a civilizáció tízezer évvel előttünk jár. Megesett, hogy Káltes asszony szekere elromlott, s a küldöttek ittrekedtek. Előfordult az is, hogy valamelyik küldött ittmaradt, tudatosan. Az égiek ellátták a Nagy Szála résztvevőit tanácsokkal, de sok mindent hoztak is magukkal. Tétélesen fel van sorolva a puli, a kuvasz, a komondor, a delfin, bizonyos magvak stb. Az égiek hoztak magukkal spermát, amivel megtermékenyítették az önként jelentkező papnők közül azokat, akiket gondos kiválasztás után erre alkalmasnak találtak. A megtermékenyítés időpontját asztrológiailag igen gondosan meghatározták, mert így születtek a földön az égiek, a kiválasztottak, a beavatottak. Ezeknek ohm-jelű koponyájuk lett, amit az utódok néhány generáción át örököltek. Néha valószínűleg hiba csúszott a számításba, s torzszülöttek jöttek a világra.

A Birodalmi Nagy Szálában a 24 hun törzsszövetség vezetői gyűltek tanácskozásra a földkerekség minden tájáról – nem tudni, milyen időközönként, mely alkalomból és hol.

Az egyik Arvisurában szó esik egy ilyen Száláról, amely valahol Egyiptomban lehetett, és Nimrud is részt vett rajta, de nem ő lehetett ott a földiek közül a legelőkelőbb személyiség. Az erre a Szálára igyekvő amerikai küldöttek útközben fogságba estek, gályára kerültek evezős rabnak, de Gadafi hajósai kiszabadították őket, s mikor megérkeztek a Szálára, nem kellett őket tájékoztatni, mert az eseményeket végig figyelemmel követték. Nyilván beavatottak voltak, akik egymással térben és időben a legnagyobb távolságban is kapcsolatot tudnak teremteni. Ők közvetítettek a földiek és Káltes asszony földje között is. Egy Arvisurában arról olvashatunk, hogy egy beavatott Lipcsében a bombatámadás pusztítása elől úgy menekült meg, hogy megkérdezett egy évszázaddal azelőtt Lipcsében élt beavatottat, aki őt egy remek búvóhelyre kalauzolta.

Az égiek figyelmeztették Nimrudékat, hogy Káltes asszony földje újabban igen gyorsan távolodik a Földtől, aminek az lesz a következménye, hogy hosszú ideig nem tudnak majd hozzánk ellátogatni. Egyúttal aggodalmuknak adtak kifejezést amiatt, hogy a Föld a gyilkos halak hónapjában és különösen annak vége felé nagy veszedelembé fog kerülni. Az

⁴² *Első Magyar Őstörténeti Találkozó (Benidorm, 1986.) Előadásai és Iratai. Acta Historica Hungarica Turiciensia I. évfolyam I. szám. Zürich, 1991. pp. 71–74. ISBN 963 02 8926 1*
<http://mek.oszk.hu/06300/06366/06366.pdf>

emberiséget háborúk és betegségek fogják pusztítani, a Földön a természeti katasztrófák sora lesz. Ezt követi majd ismét egy boldog korszak, a Vízöntő jegyében. Akkorra majd Káltes asszony szekere ismét gyakrabban ellátogat a Földre.

Asztrológusainktól tudjuk, földünk jelenleg a Halak jegyének utolsó idejében s a Vízöntő korszak elején van. Az ilyen földtörténeti korszakok átmeneti ideje egy-két évszázadot is kitesz. Filozófusaink jelzik, hogy a racionalizmus századai után ismét a morál korszak közelít.

Az Arvisurák rovósámánjai szerint az Arvisura szó igazmondást jelent. Az Arvisurákat arany lapokra letisztázták, és egy-egy sámánközpont alvilágában helyezték el. Arvisurajongók megszervezték Magyarországon az ásatások ellenőrzését: nehogy egyetlen ilyen arany lap is eltűnjön! Dél-Amerikában tudunk egy törzsről, amely a dzsungel mélyén, egy hegy hozzáférhetetlen gyomrában nagy mennyiségű aranylemezt őriz. Embert oda nem engednek, s ehhez megvannak az eszközeik is. Egy hazánkfia járt ebben a teremben, s szerinte az aranylemezek írásokat őriznek. De tudomásunk van arról is, hogy spanyol hódítók Amerikában tonnaszám olvasztottak ilyen lemezeket! Arvisura-törvény minden város alapításánál az alvilág kiépítése. Csak felkapom a fejem, amikor egy-egy hazai lap arról tudósít, hogy pl. egész Pécs keresztbe-kasul alá van turkálva! Senki nem tudott róla, nemrégiben jöttek rá. Egerben is ez a helyzet. A beszámolóknak valami borpincéről dadognak, de hamar abbahagyják. A talált lukakat sürgősen betömik. Fölöttük lakóházak állnak.

Tudjuk azonban, hogy mikor Budán a sziklakápolnát építették, majd amikor a háború után a fürdők elszökő forrásvizei után kutattak, megállapították, hogy egész Budát egy barlangrendszer hálózta be. Újabban kiderült, hogy Dömös, Nagymaros és Kismaros alatt is kiterjedt barlangrendszer húzódik. E vidékeken szőlőt sohasem termeltek. Viszont megértettem a történelemből, hogy Mátyás király miért járt oly gyakran a Visegráddal szembeni parton. A történészek valami Piroskát kerestek ott vele. Az Arvisurák viszont arról tudósítanak, hogy Mátyás halála után gyermekeit a sámánok Jászvásár környékére menekítették. Szilágyi Erzsébet Aranyasszony, Mátyás pedig beavatott volt. Vajon miféle holló vihette ama titokzatos levelet Prága városába?

Az Arvisurák alapján még egy dolgot megértettem a magyar történelemből, ami azelőtt soha nem volt világos. Miért fenyegette szünet nélkül, a legszigorúbban a pápa IV. Bélát, aki apostol volt, mint maga a pápa? Miért óvta őt vadul attól, hogy az ördög küldöttével, a nagy kánnal Béla – aki a kereszténység pajzsa, Isten kardja – nehogy szövetségre lépjen? Ki érti ezt? Én sohasem értettem. Nos, kérem, azért, mert Béla nem egyszerűen csak magyar király, hanem a 24 törzs szövetsége legnyugatibb területének a feje volt, miként Attila is. Attila annak idején Ordoszból azt a parancsot kapta, hogy terjessze ki a birodalom határait a Keleti Nagy Víztől a Nyugati Nagy Vízig. Nyugaton Róma állta útját, ezért ideiglenesen parancsnoksága alá rendelték a törzsszövetség katonai erejének egy részét. Tudta ezt mind nagyon jól a pápa. IV. Béla azt a parancsot kapta Ordoszból, hogy a törzsszövetség nyugati erejével törjön nyugatra a mai Ausztria vonalán, miközben a mai lengyel síkon a keleti erők nyomulnak előre. Évszázadokkal később ezért kereste a török is a magyarok szövetségét. Nos, a IV. Béláról szóló Arvisura címe: A szószegő király. Igen, Béla ingadozott, s végül megtagadta az ordoszi sámánközpont parancsát. Ezért fordult vissza Berlin alól Batu kán, hogy megbüntesse az áruló királyt! Az áruló életét pedig nem az Adria lágy hullámai mentették meg, amint a józanész ellenére minden történelemkönyv állítja, hanem Pósa prépost.

Egyes kutatók szerint ez a Pósa azonos lehet Anonymussal, akit állítólag kóbor tatárok öltek meg, mikor már békés öregkorát éldegélte valahol délen, a Szörényi bánóság egy csendes plébániáján. Mit tud erről az idézett Arvisura?

Pósa, ordoszi sámán, a nagykán pájcájával érkezett Budára. Különböző iratokból, így a mongolok titkos krónikájából is tudjuk, hogy a pájca birtokosa előtt a törzsszövetség minden

tagjának arcra kellett borulnia, és a tulajdonos utasításait követniök kellett. Nos, a Zára várát körülvevő csapatok parancsnokának Pósa megmutatta pájcáját, mire a csapatok azonnal eltávoztak a vár alól. Ezt követően egyébként is otthonukban támadt dolguk, de ordoszi parancsra egy csoport visszatért, hogy megbüntesse az áruló Pósat, aki nyilván nem az ordoszi parancs értelmében járt el, amikor megmentette a 24 hun törzsszövetség legnyugatibb területének árulóvá lett parancsnoka életét. Így az Arvisura.

Tulajdonképpen még nem mondtam meg, hogy mi is ez az Arvisura–Igazmondás. Az Arvisura a 24 hun törzsszövetség rovósámánjainak feljegyzései. Minthogy mindenkit papok tanítottak, a tudás szakmai iránya szerint mindenki, aki képzettséget nyert, pap, azaz sámán lett. Így lett pl. kovács sámán, gyógyító sámán, kereskedő sámán – és az íródeák, rovósámán.

A rovósámánok dolga volt, hogy lejegyezzék annak a közösségnek a dolgait, amelyben éltek. Mesterségük az írás volt, ezért az írást is fejlesztették, nemzetközi konferenciákon a technikát, a nyelvtant, az időmérést egyeztetették. Az Arvisurák olvasásakor az ember hajlamos arra, hogy bosszankodjék afölött, hogy milyen együgyű dologra pazarolják idejüket, miközben igazi nagy dolgokat éppen csak megemlítenek. Sőt, ha ezeket az Arvisurákat egymás után olvassuk, meg kell állapítsuk, hogy igazán fontos dolgokról egy betűt sem találunk. Nos, tudnunk kell, hogy részint nem minden Arvisura áll rendelkezésünkre, másrészt meg kell értsük, hogy minden sámán a maga dolgát kellett ellássa, a maga közösségének dolgairól számolt be, s ami ma nekünk fontosnak tűnik, azt sok esetben inkább a helyi események jobb megértése kedvéért vagy önnön irodalmi kedvteléséből jegyezte le. Így egyes Arvisurák unalmasan hosszúak, részletesek, mások az érthetlenségig tömörek, elnagyoltak, sok bennük az ismétlés, néhol ugyanaz a dolog ismétlődik ugyan, de nem azonos módon. Ez bizony nagyon is természetes. Példának okáért hasonlítsuk össze ugyanarról a napról, de a világ különböző pontjáról való mai újságok tartalmát!

A hasonlat nagyon valós. Mit olvashatunk erről az Arvisurákban? Akik járatosak Ázsia irodalmában, sok ismerős dolgot fognak találni: Tőremek élete, szerelme, harca. Csodálatos szép teremtés-legenda, életfa-leírások. A 24 hun törzsszövetség élete elkezdődik az Ataisz nevű kontinensen. Ataiszról van egy sámán-térkép: a Csendes-óceánban volt, északi csücskét képeznék a Hawaii-szigetek. Szó esik Atlantiszról is. Érdekes módon pont oda helyezik, ahová Platón is: Herkules oszlopain túlra. Déli csücske a Kanári-, északi az Azori-szigetek lennének. Atlantisz pusztulásáról nem esik szó, annál több Ataisz pusztulásáról. A leírás kísértetiesen egybevág mindazzal, amit ma egy atomrobbanásról olvashatunk. Bizony felrémlik annak gondolata, hogy az emberiség elpusztítja önmagát, amit evilági történelme során lehet, hogy többször is megtett. Gondoljunk csak meg: őstörténelmi ismereteink legfeljebb a Krisztus előtti 6-8 ezer évig nyúlnak vissza. Vértess László barátom annak idején Vértesszőlősön 400.000 éves emberi település maradványait tárta fel. Mennyi emberi gyarlóságra volt idő ezalatt?!

Ataisz pusztulása után az következett be az Arvisurák szerint, amit bármelyikünk könnyen elképzelhet. A szellemi irányító és az anyagi ellátó központ kiesése következtében Ataisz gyarmatai lezültek, és igen eltérő módon folytatták életüket. Gondoljunk el, milyen tragédia lett volna, ha a modern gyarmatosítás fénykorában egyik napról a másikra elpusztul Európa. Vagy akár ma? Például, egy dzsungelben működő titkos radarállomás személyzete egy darabig még élne a készletekből, javítgatná a radart is. Aztán elpusztul a szerelő, el a kezelő is. Az emberek összeházasodnak a környék bennszülötteivel, néhány emberöltő múlva az emberek imádnák a radar roncsait, mert már csak arra emlékeznének, hogy valamikor őseik idején igen fontos volt. De ma már senki sem tudná, miért.

Ataisz gyarmatain is ez történt. Bizonyára voltak a bányász helyeken bányász sámánok, másutt korongozó sámánok, megint másutt ékszerkészítő vagy éppen ilyen-olyan agronómus sámánok. Ha meghaltak, nemigen volt utód. Ohm-fejű tán egy sem. Az ataisziak keveredni

kezdték a környék bennszülötteivel. Egyesek elvadultak, még az emberevésre is visszaszoktak. Megint mások az emberből csak az agyvelőt ették meg, mert arra emlékeztek, hogy ott valami fontos van.

A katasztrófa alkalmából egyesek Ataiszban voltak, mások éppen hajón utaztak, megint mások valamely gyarmaton tartózkodtak. Elpusztultak az iratok, nyilvántartások, a legfőbb papok, a központi intézmények. Bizonyára igen kevesen tudták, hogy egyáltalán hol vannak a gyarmatok, s mely utakon lehet oda eljutni. Platón leírásaiból tudjuk, hogy Atlantisz földalatti dokkjain egyszerre 130 hajót lehetett javítani. Kérem, el tudják képzelni, mit veszített el a világbirodalom Ataisz pusztulásával? Platón leírása Atlantisz birtokairól ugyancsak meglepő egyezést mutat az Arvisura adataival Ataisz gyarmatait illetően. Ezek voltak: Egyiptom, Mezopotámia, általában a Földközi-tenger medencéje, a Kárpát-medence, India, a két Amerika egy része. Általában tehát az a terület, amely a jégkorszakok idején is aránylag kellemesen lakható volt. Nos, Ataisz pusztulása után született az Arvisura-törvény a kalandozásokról: Ataisz gyermekeinek szüntelenül kutatniok kellett az elpusztult Ataisz elszakadt népei után! Hajón, lovon, gyalog. Így aztán nincs is azon semmi csodálni való, ha az Arvisurák itt-ott hiányosnak tűnnek, ha nagy időközökről nincs híradásunk, ha néhol egymásnak ellentmondanak.

Kérem, aki úgy gondolja, hogy ide tudományos találkozóra és nem mesedélutánra jött, s ezen könyvismertetésem unatja, nyugodtan álljon fel és menjen el, nem veszem zokon. László Gyula is nagyon lekicsinylően ír az Arvisurákról. De tetszik hallani? – ír róluk. A magyar történelemtanárok részére írt Östörténetünk című és a Tankönyvkiadó Vállalat által 1981-ben kiadott, mintegy 172, tényérnyi nagyságú lapon írt könyvében mintegy 40 oldalt szentelt a „Más megoldás is elképzelhető” című fejezetnek. Itt több olyan dologról ír, ami a hazai történelemkönyvekből, de a legtöbb tudományos munkából is kimarad. Az Arvisurákról tudtommal hazai pályán még senki egy betűt sem közölt. Kivéve László Gyulát, aki könyvének ezen fejezetében, pl. a sumir rész megírására nem kisebb szakembert kért fel, mint Zakar András, akitől közöl is 7 oldalt. Viszont önmaga az Arvisurákról több mint öt oldalon át ír ebben a könyvében. Megemlíti, hogy odahaza az Arvisura-imádók tábora alakult, s szinte szemére veti az emigrációnak, hogy még nem adta ki! Legfőbb kérdése az, hogy hol, mikor és kik írták az Arvisurákat, milyen nyelven, és egyáltalán, hogy került Magyarországra.

Most olyan történet következik, amit László Gyula sem tud, s bizonyára ő is szívesen hallgatna!

Kezdjük azzal, hogy hogyan került erre az asztalra az Arvisura két kinyomtatott példánya.

Ezt a zöldet Németországból hozta a posta, feladó nélkül, és állítólag Magyarországon készült. Ez lenne a földalatti irodalom első darabja. Kanadából is hozott a posta négy kötetet, ugyancsak feladó nélkül. Ez utóbbiak A4 formátumú, géppel írott, igen rosszul olvasható másolatok. Összeegyeztettem ezzel a zölddel, és megállapítottam, hogy egyezik a kézirat két kötetének mintegy 90%-árai. A kéziratban néhol több, néhol kevesebb van. Évek múltán arról értesültem Kanadából, hogy egy Fejér Albert nevű ember a saját neve alatt kiadta az Arvisurákat. Ez a fekete könyv az. Összehasonlítottam a zöld könyvvel, s mintegy 80%-os azonosságot állapítottam meg. Mindkét könyv tartalmaz egész Arvisurákat, továbbá egyes részeket, ami a másikban nincs. Mit ír Fejér a maga könyvéről? Ő gyermekkorától kutat a magyar östörténelem területén, s amint az már lenni szokott, aki keres, az talál! Ő ezt találta. Kedves olvasó, ne kérdezz, csak higgy! Majd a tudósok szorgos kutatással igazolják az Arvisurák igazmondását. Így Fejér barátunk. Ez bizony nem hangzik valami tudományosan, s vajmi kevésbé alkalmas egy tudományos alapossággal dolgozó kutató kételyeinek eloszlására.

A zöld könyv előszavából megtudjuk, hogy Paál Zoltán ózdi kohász munkája. Ő maga palóc, s mint ilyen a palauzok (ebből lett a palóc népnév) leszármazottja. Sohasem foglalkoztatták történelmi kérdések. A második világháborúba a legvégén kapcsolódott be, mint fiatal legényke. Besorozták, a Felvidéken partizánokkal harcba keveredett, és fogságukba esett. Ott ismerkedett meg Szalavare Túrával, s tőle vannak az Arvisurák. Miután már ennyit megtudtam, érdeklődéssel kezdtem lapozgatni a fent említett, alig olvasható kézirat hátralevő két kötetét, amelyben annak történetét ígérte Paál Zoltán, hogy hogy is jutott az Arvisurák birtokába. A több mint 600 oldal átböngészése után tudtam többet, de nem mindent. Mi derült ki? Szalavare Túra a manysi nép fősámánjának a fia. Tudvalevő, hogy a manysik az Ural- hegység délkeleti előterében, Tyumen környékén élnek. Az Arvisurákból megtudható, hogy abban az időben a papa volt a 24 hun törzsszövetség fősámánja. Ő mondta tehát fiának, a háború kezdetén, hogy menjen katonának, jusson el a Kárpátok medencéjébe, vigye oda az Arvisurákat, mert ott van a törzsszövetség legnagyobb élő népe, a magyar. Túrát mint szovjet partizánt dobták le a Kárpátokba, ahol összetalálkozott Paál Zoltánnal, akinek szakadatlanul adta az Arvisurákat, mígnem valahol Szombathely környékén egy golyó kioltotta Túra életét. Az átadás módjáról sok szó esik. Túra időnként elővesz csomagijából valami italt, és abból iszik. Néha révületbe esik és mesél. De mesél ébren is és álomban is. Leírnak medvevadászatot és medvetort, a Kárpátokban, és néha Paál is révületbe esik. Közben kiderül, hogy neki is ohm-jelű koponyája van. De miként tudta leírni vagy megjegyezni ezt a tömértelen szöveget és adatot? Egy levelében pl. azt írja Paál, hogy van vagy tíz kötetre való szövege és adata, de nem meri leírni, mert fél, hogy a bolondok házába zárják, pedig meg tudná oldani pl. az ufók rejtélyét is.

Joggal kérdezhetné valaki, hogy ez az egyszerű manysi gyerek hogyan intézte el a világháború forgatagában, hogy pont Magyarországra kerüljön. Lehet, hogy ma már Önök sem lepődnek meg semmin, pedig a java még hátravan. Paál ugyanis leírja, hogy a Vörös Hadseregben a beavatottakból önálló egységet szerveztek, amelynek tagjait a különböző alakulatokhoz osztották be. Főleg partizánokhoz kerültek, minthogy sem drótra, sem egyéb technikai eszközre nem volt szükségük ahhoz, hogy egymással vagy akár a főparancsnoksággal kapcsolatba lépjenek. Ezen beavatott egység legfőbb szervezője Ottó Kuusinen elvtárs volt. Úgy vélem, ő gondoskodott Túra és Paál találkozásáról is.

Hanem szegény Paál Zoltán már igen öreg volt, amikor a Népszabadság 1981. október 3-i számában – tessék, itt bemutatom – egy féloldalmi cikkre lettem figyelmes. Először azt gondoltam, hogy csak azért akadt meg rajta a szemem, – igazán véletlenül akadt a kezembe, és véletlenül láttam meg pont ezt a cikket – mert nekem is tán ohm-jelű a koponyám, s bizony nem kis idő telt bele, amíg rájöttem az okára. A cikk címe: „Ottó Kuusinen elvtárs születésének századik évfordulójára.” A cikkből megtudni, hogy az elvtárs finn földön született, de még akkor, amikor ott bizonyos területek hol ide, hol meg oda kerültek, mindenesetre az elvtárs ide került, a forradalomban ezt és ezt csinált, majd Komszomol-főnök volt valahol, végül a KB egyik titkára lett. Tetszik érteni: egyik titkára.

Neki most van születésének századik évfordulója, s ezért kell a magyar párt napilapjában egy fél oldalon át erről írni. Hm. Most, hogy Gorbacsov söpör, ezrével repülnek az efféle apparatcsikok. És ki tudná összeszámolni csak azt, hogy hány ilyen söprés volt? Egy külön napilap teljes terjedelmében sem volna elég mindezen elvtárs születésének 100-ik évfordulójára nekrológot írni. Miért pont Ottó Kuusinent tiszteljük meg ennyire? Én nem tudok egyetlen egy elvtárs születésének 100-ik évfordulójáról sem, amelyről egyáltalán valahol valaki megemlékezett volna. Ottó Kuusinen az egyetlen. Mondottam, Paál Zoltán, ózdi kohász ekkor már aligha volt az élők sorában.

Az előbb említett gépelt kézirat végén minden érthető ok nélkül leírja Paál, hogy a szombathelyi múzeumban több koponyát látott. Az egyik ohm-jelű volt, és ő beszélgetett vele.

Néhány évvel ezelőtt a német televízió egy meglepő műsort sugárzott. Egy idős angol lady, akit a nevelőapja pókeren nyert, a következő történetet adja elő. A megrögzött agglegény apuka a póker-partyt követő hajnalon kitörölte pókeresztől elfáradt szeméből az álmodást, s ijedten nézett nyereségére, ő meg vissza. Azonnal indulnia kell Dél-Amerika dzsungeljébe, mert valami fontos fölfedeznivalója van. No, de mit kezdjen a csöppnyi leánykával? Magával vitte. Ami ezután a képernyőn megjelent, az a BBC speciális forgatócsoportjának munkája volt. Eredetiben követhettük az old lady meséjének útját a képernyőn. Repültünk vele a gyermekkorában megtett úton, majd csónakon közlekedtünk vad folyókon, átkeltünk néhány égbenyúló hegyen, megküzdöttünk krokodillal, moszkítókkal, bennszülöttekkel, teherhordókkal, betegségekkel, mígnem hipp-hopp megérkeztünk a tetthelyre. Egy faluba, ahol a pókeres papa, valami 60 évvel ezelőtt, egy akkor már elvesztett, a dzsungel által már benőtt, és azt hiszem, a XII. században elpusztult falut talált. A televíziósok erre a falura az old lady elbeszélése alapján találtak. A falu kultikus helyén, az oltárkő alatt – a helyet pontosan megmutatták – a pókeres papa egy hegyikristályból készült koponyára lelt. A koponya máig az old lady-nél van. Az egész környéket átkutatták, – akkor is, most is – de semmit sem találtak, amit a kristály koponyával összefüggésbe hozhattak volna. Mondanom sem kell, hogy az egész kirándulás kiváltó oka az old lady, illetve hegyikristály koponyája. Amit most elmondok, azt is mind láthattuk a televízió képernyőjén. A hölgy elunta a koponyát, mármint a kristályt, s egy múzeumnak akarta ajándékozni. Megjárta a Britisht meg a Metropolitant és még néhány, más nevezetes helyet, de rövid ott-tartózkodás után mindenünnen kitétték a nevezetes koponya szűrét. Nem csoda, a lady is belefáradt a dologba. A koponyát ugyanis koncertre és színházba kell vinni, vacsorázni kell vele járni, mert ezt kiköveteli magának. Nem csoda, ha senkinek sem kell egy ilyen nyűgös koponya.

A koponya két részből áll, miként minden tisztességes koponya: egy felsőből, és külön az alsó állkapocs részből. Nincs is a földön több ilyen hegyikristály koponya. Egy hasonló van a British Museumban. Az a koponya azonban két lényeges dologban eltér a ladyétől: egy darabban van, s a megmunkálása durva. Pontosabban olyan, amilyen lehet. Mexikóban találták, és valami ezerévesnek tartják. Korát ugyebár nem lehet pontosan meghatározni. Nos, itt kapcsolódtak be a történészek, régészek, sőt hegyikristály-szakemberek Bécsben, Amszterdamban és még sok más helyen. Az interjúkat eredetiben hallhattuk. Ladynek többen kicsit hazudósnak tartják, mert sokallják a mesét a póker-partytól a vacsorázni járó koponyáig. A muzeológusok nem voltak valami beszédesek, csak mosolyogtak, és nem voltak hajlandók megmondani, hogy miért nem kell a koponya. Hallgattak, akárhogy is faggatták őket a közismerten kíváncsi televíziós riporterek. Nem és nem. Az Istennek sem. Van azonban még egy bökkenő a dologban, ez pedig a koponya megmunkálásának a technikája. Egyesek azt mondják, az old lady hazudik, mert a koponya megmunkálása olyan technikára vall, amely sem a XII. században, sem akkor, amikor állítólag találták, tehát úgy 60 évvel ezelőtt, nem létezett. Csakhogy minden szakember egybehangzó véleménye szerint – és ezt is mindenki láthatta, hallhatta a televízióban – olyan technika a Földön ma sincs kérem, amivel ezt a koponyát készítették. Ezzel az old lady madarakat etetve elsétál valami elhagyatott angol tengerparton, magával víve a talán maga által sem ismert titkot, hiszen ő csak egy reggelig tartó póker-party emléke. A hegyikristály koponya pedig azóta is nála van, hacsak meg nem halt, mármint az old lady.

Lehet, hogy ennek a történetnek semmi köze sincs az Arvisurákhoz, magam sem állítom, hogy van. Csak ide kívánczoltam, mert a film megnézése után perceként át dermedtem ültünk, s nekem mindig eszembe jut, ahányszor a kezembe veszem ezeket a könyveket. Lehet, hogy már tényleg nekem is ohm-fejem van?

Aki az Arvisurákat olvassa, minden bizonnal megragadja archaikus hangulata, stílusbeli gazdagsága, nyelvi szépsége. Feltűnik, hogy e titkos regék mennyi életörömet

sugároznak. Sehol nyomát sem lelmi a gyűlöletnek, bosszúvágnak, sem mindannak, ami évezredek óta a politikát irányítja. A népek összefogását idézi a távoli Szibériától Vizcaya sáman földjéig, a suomák országától az indijókig. Maguk a történetek is lebilincselők, megkapók, többnyire hallatlanul tömörök, mint a magyarok nyelve. Nincs az a fantázia, ami ezeket a történeteket kitalálja. Kiegészíti több sámantérkép, továbbá a fősámánok, aranyasszonyok névsora, egyes családok és népek családfája. Hallatlanul érdekes betekintést nyerünk a felsorolt népek mindennapi életébe, amit hiába is keresünk bármely történelemkönyvben. Tudjuk például, hogy a mai napig sem tisztázott pl. Árpád népének hatalmi rendje. Mi az, hogy kende, gyula, horka stb? Mi volt a nők szerepe? Mi lehet az oka annak, hogy sohasem vettük át, a sémita vallásokkal sem, a nők lenézését?

Az Arvisurából megtudjuk, hogy a 24 hun törzsszövetség irányítása Ataisz után különböző helyekről, majd legtovább Ordoszból történt. Ordoszt a Kínai Nagy Fal építésénél éppen ezért kikerülték. Az ordoszi központ parancsait az egész birodalomban végre kellett hajtani, s mindenki csak a végrehajtó volt. A legfontosabb döntéseket a birodalmi Nagy Szálában hozták, ahol pl. az Aranyasszonynak volt talán a legnagyobb személyi hatalma. Az Aranyasszony amolyan rendfőnöknő volt, aki mindenekelőtt a papnők – a rimalányok – vezetője volt. Viszont megtudjuk azt is, hogy amikor Attila megsebesült, a rómaiak gyűrűjéből a rimalányok tyumenje mentette ki, akik az Aranyasszony parancsára hagyták abba a sebesültek gondozását, s kapcsolódtak be közvetlenül a harcokba. Az ezt követő visszavonulást nem a súlyosan megsérült Attila, hanem az Aranyasszony szervezte, mert Nekecse fősámán elveszítette a forgatagban a sámanok üstjét, – mint tudjuk, nemrégiben találták meg a csatatéren egy ásatás során – amiért Nekecse később életével lakolt. Lám, az Aranyasszony legalább a második volt a rangsorban, a fősámán előtt. Róma kapujában nem Attila, hanem az Aranyasszony tárgyalt a pápával. Attila csak a hadakat vezette – ha egészséges volt.

A birodalmi Nagy Sűanban (ez valami versengés volt) a lányok a fiúkkal együtt indultak, s ha a versenyt megnyerték, – ami gyakran megesett – akkor férjet választhattak. A gazdag leányok több férjet is választottak, akik azután az asszony nagy távolságokban levő birtokait igazgatták. Ezek az asszonyok sorba látogatták birtokaikat, talán férjeiket is, de ez utóbbiról nem szól az igazmondás.

[Megismételt közléskor⁴³ a következőkkel lett kiegészítve:]

⁴³ *A magyar huszárság története. A lovasműveltség sajátosságai (Nyíregyháza, 2004)*. Budapest-Zürich, 2004. 163-164. ISBN 963 9349 07 0 és ISSN 2297-7538 [Acta Historica Hungarica Turiciensia XIX. évfolyam 1. szám.](#) – A szerk.

Otto Kuusinenre emlékezve

SZÜLETÉSÉNEK SZÁZADIK ÉVFORDULÓJÁN

Otto Vilhelmovics Kuusinen, akitnek élete és forradalmi tevékenysége a sorsfordító történelmi események áramába tagolódott bele, 1881. október 3-án született a finnországi Laukaában. A szegény falusi szabó fia korán árvaságra jutott, de nevelőanyja gondoskodásából tanulhatott; a helsinki egyetem bölcsész-hallgatója lett. 1904-ben néhány társával együtt belépett a Finn Szociáldemokrata Pártba, s rövidesen negyvenfős egyetemista pártszervezetté fejlesztették csoportjukat.

Kuusinent magukkal ragadták 1905 forradalmi eseményei. A filozófia fiatal kandidátusát a kibontakozó általános sztrájk során beválasztották a sztrájkbizottságba, majd a megalakuló Vörös Gárda egyik alegységének parancsnokává tették meg, a későbbiekben a *Työmies (Munkás)* című politikai lap rovatvezetője. A szociáldemokraták 1906. évi kongresszusán Kuusinennek nagy része volt abban, hogy a párt elfogadta a balszárny álláspontját, s a forradalmi harc útját jelölte meg tevékenységének fő irányául. Megválasztották a párt végrehajtó bizottságának póttagjává és a *Socialistinen Aikakaulehti (Szocialista Híradó)* szerkesztőségének titkárává nevezték ki.

Növekvő elméleti tudása, elvszerű és harcoss magatartása elismerést és népszerűséget szerzett neki, s 1908-ban, a munkások

sikerrel fáradozott a párt tömegbefolyásának növelésén.

1921 elején tért vissza Szovjéto-Oroszországba. Lenin közvetlen munkatársainak egyikeként a Kommunista Internacionáléban tevékenykedett. A Komintern III. kongresszusára ő készítette el a *Tézisek és kommunista pártok szervezeti építéséről, munkájuk módszereiről és taktikájáról* című dokumentumtervezetet. Ezen a kongresszuson beválasztották a Kommunista Internacionálé Végrehajtó Bizottságába, majd később az elnökségbe is, és a Komintern egyik titkárává lett. Két évtizeden át tevékeny részese egész sor Komintern-dokumentum megszövegezésének, gyakori szereplője a Komintern kongresszusainak és plénumainak. Lenin nézeteinek egyik leg-

hívebb támogatója és alkalmazója volt.

Az 1920-as, 30-as évek fordulóján a nemzetközi kommunista mozgalomban megnövekedett a munkásegységfront megteremtésének szükségessége. A Kommunista Internacionálé Végrehajtó Bizottságának XII. plénumán (1932. augusztus–szeptember) Kuusinen előadói beszédében felszólította a kommunista pártokat, hogy egységfront-politikájuk alapjává az osztályharc aktuális és közvetlen, gyakorlati céljait te-

gyék, s küzdenek a szociáldemokrata és szindikalista munkások megnyeréséért is. A Komintern VII.

Népszabadság 1981 október 3., szombat

7. Weltkongress der Komintern 1935 (von links): Palmiro Togliatti, Dmitri Manuilski, Klement Gottwald, Georgi Dimitroff, Otto Kuusinen und Wilhelm Pieck (Bild «Sowjetunion heute»)

«Hauptfeind» bekämpfte, übernahm sie Hitlers Parolen gegen die «Versailler Ketten» und verunglimpft, der NSDAP ähnlich, die Weimarer Republik. Mit *Ernst Thälmann* hatte sich die Komintern ein willfähiges Werkzeug verschafft. Der Hamburger Arbeiter war als populärer Demagoge unfähig, selbständig zu denken, und begnügte sich damit, Moskauer Direktiven auszuführen. Die Errichtung der Hitler-Diktatur wurde von der Komintern nicht als eine Niederlage, sondern als eine Etappe des siegreichen kommunistischen Vormarsches gekennzeichnet. So nannte das Exekutivkomitee im April 1933 die NS-Diktatur «eine vorübergehende Erscheinung», es gelte, «den bewaffneten Aufstand vorzubereiten».

Von der Bolschewisierung zur Stalinisierung

Die weltrevolutionären Erwartungen hatten sich nicht erfüllt. Ausserhalb Russlands zählten die kommunistischen Parteien in Europa 1928 eine halbe Million Mitglieder, die sozialdemo-

Hilfe er benötigte, beruhigen, indem er auf weltrevolutionäre Ziele verzichtete. Das bedeutete freilich nicht, dass er die Kontrolle der kommunistischen Parteien überhaupt aufgab. Doch deren Formen hatten sich verändert, und in der Folge blieb auch das Wesen der Sache nicht unberührt. Zu einer Neuauflage der Komintern kam es nicht mehr.

1947 entstand das Kommunistische Informationsbüro (Kominform) als Instrument des Kalten Kriegs, dessen sich Stalin gegen die Westmächte bediente. Das Kominform zählte nur neun Mitgliedsparteien, sieben gehörten zum sowjetischen Machtbereich, nur zwei, die französische und die italienische KP, standen ausserhalb dieser Sphäre. Der Charakter eines russischen Organs war *unverschleiert*. Das Kominform, eine Karikatur der Komintern, verteidigte vorbehaltlos Stalins Politik gegen den Marshallplan, gegen die jugoslawische Unabhängigkeit, und es billigte die Repression im kommunistischen Herrschaftsbereich.

Arvisura Paál Zoltán életében egyszer jelent meg Magyarországon, Ózdon. A kötet kisbetűs írógéppel 13,5 x 18 centiméteres tükörbe írt, egyszerű technikával, fehér papírra fekete színnel sokszorosított 270 oldalt tartalmaz. Zöld karton borítója kezdetlegesen van fóliával leragasztva. Az előszót Paál Zoltán ózdi kohász írta 1972-ben, a kötet megjelenésére utaló dátum 1977. Példányszám, az előállítás helye nincs feltüntetve, helyette ez áll: „Az eredeti kéziratok megtalálhatók: 466/75 Heves megyei Múzeumok igazgatósága Egervár Múzeum – 25-2/76/B Balassagyarmat, Palóc Múzeum – 1001. sz. alatt a Néprajzi Adattárban – 62-18-1/75 Keszthelyi Balaton Múzeum, valamint a Kőrösi Csoma Társaságnál.”